

ушъ да не чюе баба Марта) какъ е работа та, какво ти дума нейна милость, какъ и ся вижда, ще ли ся свърше?

М. — (и той му хоротува на ухото) Работа та е свършена.

В. — (пакъ му хоротува скрyтомъ) Тѣй я! видяли? не ли ти казвахъ азъ?

М. — (пакъ скрyтомъ) вричями ся безъ друго.

В. — (и той му говори на ухо то) Знашъ ли? за да ѣ удължишъ повече, пиши едно две имена и на нейно то име.

М. — (скрyтомъ) добръ казвашъ (сега дума високо) дай тукъ да пишѣ две имена и за баба Марта.

Б. М. — Що треба бабе.

М. — Е, то не е нищо. (писва) 54, 55. За баба Мартена та честь (дума сега на Вичя) хади иди си ти сега.

Петко. (чюва огъ възъ туку чи дава господарю паря, влази и дума) Господарю шо не дадешъ и на мене?

М. — Ами ты пѣкъ какво искашъ бре?

П. — На, отъ тейзи гдѣто давашъ на негова милость.

В. — Завалиа та Петко! е хади пишете и нему едно име.

М. — Е, пиши му едно, нати и единъ икосаръ.

П. — Челеби! направешъ ли едиъ работж? я дай на мене икосаря.

М. — Чи какво ще го правишъ?

П. — Сега мина единъ телалинъ носяше единъ фесъ, и дума който му даде единъ икосаръ ще му го даде.

М. — (Смее ся и дума) На, махни ся отъ тукъ (дава му икосаря.)

В. — Има хасъ да падне сахатъ на Петка.

М. — Ачи писали го?

В. — Писахъ го зеръ, на 74 то нумено, на, виждъ.

М. — Чи то нема нищо написано.

В. — Тѣй, ама ще го пишѣ.